

Això que no m'ensenyes

Això que no m'ensenyes

Cicle a cura de
Mercè Vila Rigat

Una de les principals funcions dels aparadors és la de mostrar allò que es pot adquirir a la botiga a la qual serveixen. Normalment, els objectes s'hi disposen de la manera més atractiva possible amb un clar objectiu: seduir la potencial clientela. Per tant, la relació entre els aparadors, la seducció i el negoci és ben estreta.

Una de les peculiaritats del Museu Abelló és que, com si es tractés d'una botiga de barri, té un aparador: una gran vitrina allargada de 43 metres cúbics que es pot veure des del carrer d'Àngel Guimerà. Fent cas a la funció més tradicional d'un aparador, el museu el podria utilitzar com a reclam per presentar la col·lecció que custodia a l'interior. Contràriament, però, aquest espai es desvincula del contingut del museu i s'ofereix, sense limitacions, a l'art contemporani.

Així doncs, si el museu té la valentia d'alliberar el seu aparador i deixar-lo volar lliure, el comisariat d'aquest cicle maldarà per ser-li fidel. Per aquest motiu, i traint per segona vegada la naturalesa objectiva dels aparadors, el que atemptarem a través de les propostes expositives són uns altres aspectes estretament lligats a la seva naturalesa: el de mostrar objectes atractius i vistosos, el d'actuar com un crit i voler destacar de la resta dels sorolls visuals del carrer per atraure la mirada del vianant. El fil invisible que vincularà les diferents propostes serà el de mostrar el que és discret, algunes vegades poc vistós, allò que hauria d'estar amagat dins d'un calaix, rere el pany minúscul d'un dietari o, fins i tot, a les profunditats marines; allò que, per la seva naturalesa, mai voldria exposar-se en un aparador: un secret.

Empremtes. Inventari del retrat polític oficial

Exposició #2
13.11.2025 – 22.2.2026

Les sales de plens dels ajuntaments són espais públics que acostumen a compartir unes característiques, tant arquitectòniques com de mobiliari, alineades amb les seves funcions socials. Amb una decoració austera i poc connotada, diferent a cada indret, comparteixen un element comú que es repeteix –per reial decret– en un lloc preferent de cada sala: el retrat del monarca. Presidents i alcaldes, sempre que poden, l'acompanyen.

Posant el focus en aquests retrats oficials de les autoritats polítiques, Ignasi Prat presenta a L'Aparador la sèrie “Empremtes”, una petita part del projecte “Inventari del retrat polític oficial”. Iniciat l'any 2013, consisteix en un conjunt de més de quatre-centes fotografies que incideixen en qüestions com l'ús de la imatge com a estratègia de consolidació del poder, la històrica marginació de la dona en el poder polític o les diferents formes de resposta dels consistoris davant la legislació de la imatge.

“Empremtes” se centra en un detall ocult que comparteixen els retrats governamentals: els claus que els sostenen a la paret. Aprofitant els moments de desobediència i mesurant tensions polítiques i ideològiques, Ignasi Prat fotografia les seqüeles de l'acte de despenjar la imatge d'una autoritat política i, amb ella, tota la càrrega simbòlica que l'acompanya. Aquest incompliment, aquesta falta, implica que, durant un temps, el clau ocult que suportava el pes del poder s'allibera i queda incòmodament a la intempèrie.

Biografia de l'artista

Ignasi Prat Altimira (Sant Esteve de Palautordera, 1981) és artista visual. A través de la fotografia, posa en joc el poder de la imatge per explorar l'imaginari d'un altre poder. Alguns dels seus focus d'interès són els gustos estètics i culturals de les elits franquistes, les identitats visuals dels polítics actuals a les xarxes socials o la retratística oficial en democràcia.

Cicles d'art contemporani a L'Aparador del Museu Abelló de Mollet del Vallès
www.museuabello.cat